

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska**(Sprawa C-290/18)**

(2018/C 249/20)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że Republika Portugalska, poprzez niewyznaczenie 7 terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r.⁽¹⁾ oraz poprzez niewyznaczenie 54 terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r.⁽²⁾, jako specjalnych obszarów ochrony możliwie najszybciej, nie później niż w ciągu sześciu lat, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 4 decyzji 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽³⁾.
- Stwierdzenie, że Republika Portugalska, poprzez niepodjęcie koniecznych środków ochronnych odpowiadających ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych 7 terenach atlantyckiego regionu biogeograficznego, uznanych w decyzji 2004/813/WE Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. i na 54 terenach śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r., uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.
- Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 4 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Republika Portugalska powinna była wyznaczyć jako specjalne obszary ochrony 7 terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty, uznanych w decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. i 54 tereny śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mające znaczenie dla Wspólnoty, uznane w decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. w maksymalnym terminie sześciu lat od dnia wydania wspomnianych decyzji. Wskazany termin upłynął odpowiednio w dniu 7 grudnia 2010 r. i w dniu 19 lipca 2012 r. Republika Portugalska nie wyznaczyła jednak terenów mających znaczenie dla Wspólnoty jako specjalnych obszarów ochrony.

W art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG nałóżono na państwa członkowskie obowiązek utworzenia dla specjalnych obszarów ochrony koniecznych środków ochronnych obejmujących, jeśli zaistnieje taka potrzeba, odpowiednie plany zagospodarowania opracowane specjalnie dla tych terenów bądź zintegrowane z innymi planami rozwoju oraz odpowiednie środki ustawowe, administracyjne lub umowne, odpowiadające ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych terenach.

Komisja uważa, że środki podjęte przez Republikę Portugalską – a mianowicie zarówno plan sektorowy Natura 2000, jak i inne środki, na które powołują się władze portugalskie – nie odpowiadają szczególnym ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II do dyrektywy i że zatem nie mogą być uznane za „konieczne środki ochronne” w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy.

- (¹) Decyzja Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. 2004, L 387, s. 1).
- (²) Decyzja Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 259, s. 1).
- (³) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 9 maja 2018 r. – Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

(Sprawa C-311/18)

(2018/C 249/21)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Data Protection Commissioner

Strona przeciwna: Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

Pytania prejudycjalne

1. W sytuacji, gdy dane osobowe są przekazywane przez prywatne przedsiębiorstwo z państwa członkowskiego Unii Europejskiej do prywatnego przedsiębiorstwa w państwie trzecim w celach komercyjnych na podstawie decyzji 2010/87/UE (¹) w brzmieniu zmienionym decyzją Komisji 2016/2297 (²) i mogą być dalej przetwarzane w tym państwie trzecim przez jego organy dla celów bezpieczeństwa narodowego, ale także dla celów egzekwowania prawa i prowadzenia spraw zagranicznych w tym kraju trzecim, czy prawo Unii Europejskiej (w tym także Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, zwana dalej „kartą”) ma zastosowanie do przekazywania danych niezależnie od postanowień art. 4 ust. 2 TUE w odniesieniu do bezpieczeństwa narodowego i od postanowień art. 3 ust. 2 tiret pierwsze dyrektywy 95/46/WE (³) (zwanej dalej „dyrektywą”) w odniesieniu do bezpieczeństwa publicznego, obronności i bezpieczeństwa państwa?
2. (1) przy określaniu, czy przekazywanie danych w oparciu o decyzję 2010/87/UE z Unii Europejskiej do państwa trzeciego, gdzie mogą one być dalej przetwarzane dla celów bezpieczeństwa narodowego, czy właściwym punktem odniesienia dla celów dyrektywy jest:
  - (a) karta, TUE, TFUE, dyrektywa, EKPC (czy też jakikolwiek inny przepis prawa Unii); czy
  - (b) prawa krajowe jednego lub większej liczby państw członkowskich?
- (2) Jeżeli właściwym punktem odniesienia jest określony w lit. (b), czy obejmuje on także praktyki w kontekście bezpieczeństwa narodowego w jednym lub większej liczbie państw członkowskich?